

The journal has had 7 points in Ministry of Science and Higher Education parametric evaluation. Part B item 1223 (26.01.2017).
1223 Journal of Education, Health and Sport eISSN 2391-8306 7

© The Authors 2017;

This article is published with open access at Licensee Open Journal Systems of Kazimierz Wielki University in Bydgoszcz, Poland provided the original author(s) and source are credited. This is an open access article licensed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial License (http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/) which permits unrestricted, non commercial use, distribution and reproduction in any medium, provided the work is properly cited. This is an open access article licensed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial License (http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/) which permits unrestricted, non commercial use, distribution and reproduction in any medium, provided the work is properly cited. The authors declare that there is no conflict of interests regarding the publication of this paper.
Received: 05.08.2017. Revised: 10.08.2017. Accepted: 31.08.2017.

Relacje między polityką a muzyką czarnej społeczności The relationship between politics and music of the black community

Sara Tomaszewicz

Instytut Nauk Politycznych, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego,
ul. ks. J. Poniatowskiego 12, 85-671 Bydgoszcz

Abstrakt

Artykuł ukazując złożone relacje między polityką a muzyką. Pokazuję jaką rolę odgrywa muzyka w życiu politycznym. W artykule dowiemy się dlaczego gatunek muzyczny jakim jest rap postrzegany jest jako forma kontestacji, kto jest przedstawicielem tej muzyki i co skłoniło artystów, aby angażować się w tę muzykę. Dowiemy się czy artysta może wpłynąć poprzez swoją twórczość na społeczeństwo i czy może nakłonić słuchaczy do rewolucji.

Słowa kluczowe: muzyka, rap, kontestacja, bunt, kultura, Afroamerykanie, rewolucja

Abstract

Article demonstrate the complex relationships between politics and music. It show what is the role of music in political life. In the article we find out why the musical genre of rap is seen as a form of hostility, who is the representative of this music and what prompted artists to engage in this music. We'll find out whether the artist can influence through his work on society and whether it can persuade listeners to the revolution.

Key words: music, rap music, rebellion, revolt, culture, African Americans, the revolution

Wprowadzenie

Lata 60. XX wieku zapisały się w historii Stanów Zjednoczonych jako czas, w którym powoli zaczęły się ujawniać różnorodne ruchy kontestacyjne, szczególnie w środowiskach akademickich. Ta fala buntu miała wiele elementów wspólnych z protestami w innych krajach, w których społeczność demonstrowała chociażby przeciwko wojnie wietnamskiej, gdzie siły Amerykańskie liczyły pół miliona żołnierzy.

W latach 60. XX wieku istniała całkowita różnorodność jeżeli chodzi o środowiska, które postanowiły jasno wyrazić swój sprzeciw wobec szeroko pojętego establishmentu. Zauważyć można było ruchy hipisowskie, feministyczne czy studenckie. W tym artykule zostanie poruszony problem czarnej społeczności, który właśnie w opisywanych latach został najbardziej wyeksponowany. Niektórzy badacze twierdzą, że walka czarnoskórej społeczności w Stanach Zjednoczonych widoczna była już w latach 50. XX. Za przykład takiej aktywności podają Rose Parks, kobietę dzięki której zaczęto głośno mówić o segregacji rasowej wśród Amerykanów. Rosa była Afroamerykanką, działaczką na rzecz praw człowieka uznawaną za jeden z symboli walki z segregacją za sprawą odmowy opuszczenia swojego miejsca w autobusie dla białego pasażera. Jak wiemy, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, określona liczba rzędów siedzeń z przodu autobusów była zarezerwowana dla białej społeczności. Rosa jako jedyna, sprzeciwiła się temu prawu i od tego czasu zaczęła być uznawana za symbol walki z segregacją.

Celem artykułu jest pokazanie bliskiej relacji pomiędzy polityką, a muzyką. Autorka ma zamiar ukazać potencjał, który tkwi w twórczości Afroamerykańskiej lat 60. XX wieku oraz udowodnić hipotezę, że rap to muzyka, przez którą czarna społeczność wyraża swoje niezadowolenie względem postępującej segregacji rasowej. Autorka dokona analizy najważniejszych twórców gangsta rapu oraz omówi przykłady twórczości w odniesieniu do skomplikowanej sytuacji społeczno-politycznej nawiązując do rasizmu, którego doświadczała społeczność Afroamerykańska. Główne pytanie badawcze odnosi się do kwestii: czy artysta może nakłonić społeczeństwo do rewolucji? Czy może być uznany za lidera politycznego? Kim tak na prawdę był raper w latach 60. XX i czy możemy mówić o kulturze hip-hopu jako kulturze politycznie zaangażowanej?

Czy muzyka odgrywa jakąś szczególną rolę w życiu politycznym?

Połączenie muzyki i ideologii jest połączeniem oczywistym. Odkąd toczy się walkę o pozycję polityczną można dostrzec związki polityki, czy samej ideologii z muzyką. Muzyka

pełniła funkcję orkiestracji i symbolicznego podtrzymania społecznego statusu osób posiadających władzę, autorytet, prestiż czy ponadprzeciętne środki materialne [1]. Również dzisiaj łatwo można zauważyć, że politycy chętnie sięgają do różnorodnych form muzycznych, by uczynić swój przekaz ideologiczny bardziej barwnym, zrozumiałym, ciekawszym, a zarazem bardziej ludycznym i strawnym dla szerokich rzesz politycznej publiczności. Z drugiej strony często mamy do czynienia ze zjawiskiem, gdy artysta odwołuje się do konkretnych programów ideologicznych w swojej twórczości. W Stanach Zjednoczonych mamy wielu artystów, którzy to robią. Walka o prawa mniejszości narodowych była jednym z najczęściej poruszanych tematów przez raperów. Nawet strefa wizualna, czyli okładki płyt, czy zdjęcia wrzucane na portale społecznościowe, a w szczególności tweeter, który w Stanach Zjednoczonych cieszy się większą popularnością niż w Polsce. Zdjęcia dodawane na portalach społecznościowych bardzo często odwołują się do polityki. Za przykład może posłużyć Big Boi, czyli Antwan Patton – amerykański raper i producent muzyczny, który razem z Andree 3000 tworzą duet OutKast. W ostatniej kampanii wyborczej na prezydenta Stanów Zjednoczonych na swojej tablicy na facebooku opublikował zdjęcie z Bernim Sandersem, który był demokratycznym kandydatem, walczącym o prezydencką nominację razem z Hilary Clinton. Był to jasny sygnał którą siłą polityczną popiera raper.

Rap jako muzyka, element całej kultury hip hopu często jest wykorzystywany jako ideologiczny przekaz artysty. Rap to muzyka, która często kojarzy się z buntowniczym charakterem, kontestacją zastanej rzeczywistości, co jest w dużej części prawdą. Rap jest muzyką niełatwą w odbiorze, zawsze jednak widocznie naładowaną emocjonalnie, wyposażoną w treści, które mają za zadanie wywoływać u ludzi określone emocje. Rap jako jeden z filarów hip hopu jest zjawiskiem kulturowym, który często, jak wyżej wspomniałam, ma wyrażać bunt wobec władzy. Muzyka, w tym przypadku, to przejaw niezgody na obowiązujące formy panujące w szeroko pojmowanym mainstreamie i sposobach promocji tej sztuki, jej transmisji do mas. Marek Jeziński słusznie zauważa, że rola muzyki w przywództwie politycznym dąży do podjęcia działania na rzecz demokracji oraz krytyki obecnie panującego systemu politycznego, społecznego oraz ekonomii, manifestowane jako pojawiające się w różnych postulatach alternatywne sposoby produkowania i dystrybucji dóbr kulturowych, co ma przede wszystkim wymiar prób reorganizacji funkcjonowania rynku muzycznego, a więc wydawanie płyt, ich promocja, działalność koncertowa. Muzyka może mieć również władzę nad jednostką, która wynika z klasycznego kartezjańskiego dualizmu „umysł-ciało”, wpisującego się w aspekt panowania nad jednostką, społeczeństwem,

dominacji natury politycznej czy ideologicznej. Są to kwestie dotyczące, z jednej strony ideologii, z drugiej - cielesności człowieka, manifestowanej w kreacji artystycznej wykonawców muzyki, przez np: transgresje ról genderowych, seksualność czy cyborgizację człowieka [1].

Rap jako forma wyrażania buntu przeciwko władzy. Czy artysta może być liderem politycznym?

Muzyka i polityka od zawsze były ze sobą nierozzerwalnie związane. Muzyka jest często używana do wyrażania tożsamości politycznej, jako głos protestu i artykulacji. Może równocześnie być postrzegana jako zagrożenie dla społeczeństwa, bo często podważa „prawidłowe“ życie polityczne i tradycyjne wartości [2]. Publiczna dyskusja na temat gatunku jakim jest rap w Stanach Zjednoczonych jest bardzo popularna. To właśnie ten gatunek muzyczny często odzwierciedla rozłamy społeczne i polityczne. Echa publiczne wobec muzyki obecne są w każdej epoce, jej wyraźny przekaz sprawia, że reakcja społeczeństwa na tego typu muzykę jest nieunikniona. W efekcie bliższe przyjrzenie się zachowaniom ludzi i ich reakcji na muzykę, może zapewnić zupełnie nowe spojrzenie na funkcjonowanie polityki, wartości społeczne oraz napięcia, które w obecnym czasie funkcjonują.

Czy artysta może być liderem politycznym? Na pewno może być motorem napędowym zmian, a zarazem mobilizować do działania szerokie audytorium.

Rap był efektem przesunięcia postaw politycznych i reform, które miały miejsce w latach 70. XX wieku w Stanach Zjednoczonych trwających do lat 80. Po *American Civil Right Movement* [3]. klimat w USA był neokonserwatywny. W ramach prezydentury Regana i Busha Ameryka została zidustrializowana. Opieka społeczna została zredukowana, a kapitalizm i indywidualne bogacenie się zyskało zupełnie nowe znaczenie. Klimat polityczny w Ameryce wpływał niekorzystnie na miasta przemysłowe takie jak: Los Angeles, Chicago, Philadelfia czy Nowy York. Obszary te były zamieszkiwane przez afroamerykańską i latynoską społeczność. Połączenie federalnego zaniedbania i zwiększone patrole policji w tych społecznościach informowały o złożonej relacji między mieszkańcami, władzą a głównym nurtem społecznym. Właśnie w taki sposób narodził się gangsta rap, który wyszedł z tych okolic pod koniec 1980 roku. Muzyka tekstowo i stylistycznie wyrażała bolesną świadomość rasowych i klasowych różnic, które istniały w amerykańskim społeczeństwie w tym okresie.

Jednym z raperów, który w swoich tekstach opisywał skomplikowane relacje między Afroamerykanami, a policją był *KRS-One* który znany jest przede wszystkim ze sposobu przekazywania swoich tekstów, które zbliżone są do kazania, lub wykładu na uczelni [4].

Tematy, które porusza, dotyczą przeróżnej tematyki. Najczęściej są to przemoc, którą dotknięta jest czarna społeczność w Stanach, brutalność policji, tożsamość i historia Afroamerykanów, system edukacji. KRS-One a właściwie Lawrence Krishna Parker uważany jest za jednego z prekursorów gansta rapu. W swoim utworze „Sound Of Da Police“ przekazują jasną informację w jaki sposób policja traktuje czarną społeczność i jakiego traktowania oczekuje od czarnoskórych.

Znaczącą w latach 80. XX wieku była grupa Grandmaster Flash and The Furious Five, która w swoich tekstach również przemyślała informacje o życiu w metropolitalnym gettcie czarnej mniejszości [4]. Utwór „The Message“ był jednym z nielicznych wtedy utworów, które mogły służyć za liryczny komentarz społeczny. Ukazywał on trudne życie młodych w afroamerykańskiej społeczności. Chuck D, czyli lider Grandmaster Flash and The Fourious Five, to jeden z najwybitniejszych twórców w historii rapu politycznego. Grupa, oprócz bogatego przesłania tekstów, miała także do zaoferowania mocne głosy oraz budzącą respekt technikę rymowania, co dodatkowo wzmacniało siłę przekazywanych treści. Niestety, pomimo próby podtrzymania ich dzieła w kolejnej dekadzie, przez takich artystów jak *Brand Nubian*, *Paris*, *Poor Righteous Teachers* i *X-Clan*, a w ostatnich latach *Dead Prez* i *Immortal Technique*, rap o tematyce społeczno-politycznej nigdy nie osiągnął takiej popularności jak na przełomie lat 80. i 90., kiedy ukazywały się debiuty wspomnianych formacji. Jednakże to nie zawarty w „The Message” przekaz, jeśli nie wręcz ostrzeżenie: „don’t push me, cause I’m close to the edge, I’m trying not to lose my head” wstrząsnął Białą Ameryką i – tym razem już nie na żarty – ją przeraził. Stało się to za sprawą grupy Public Enemy. I to już nie były przelewki – Czarne Pantery rapu nawoływały do rewolucji i towarzyszyła temu przekazowi, jeszcze bardziej go potęgując, równie rewolucyjna i agresywna muzyka. Jednocześnie, muzyka nadal jak najbardziej taneczna, a dzięki temu docierająca w miejsca dotąd niewyobrażalne (hip-hop to w tym czasie już zjawisko globalne, choć wciąż jeszcze o wymiarze przedinternetowym) i wcześniej nieosiągalne – Andrzej Cała i Radek Mischczak słusznie nazwali to zjawisko czarnym CNN (żeby uświadomić sobie wagę tego pozornie błahego stwierdzenia należy pamiętać, że to właśnie CNN w 1991 r., dzięki nadawanej po raz pierwszy w historii globalnej transmisji wojny w Iraku, unaoczniała światu zarówno potęgę, jak i manipulacyjny potencjał telewizji) [4].

Kolejnym ważnym dla tego gatunku muzycznego artystą, który zapisał się w historii hip-hopu jest 2Pac, czyli Tupac Amaru Shakur. Był on nie tylko muzykiem, ale także aktywistą społecznym. Interesowały go problemy jego społeczności i nigdy nie zostawał obojętny wobec cierpienia swojego środowiska. Amur jako mały chłopiec już przejawiał talenty

artystyczne, uczęszczając do grupy teatralnej gdzie jako 3-latek debiutował na scenie. Uczył się baletu, aktorstwa i poezji. Jego rodzina w późniejszym czasie miała poważne problemy z prawem. Ojczym Mutulu Shakur został skazany na 60 lat więzienia za udział w napadzie, a matka wpadła w nałóg narkotykowy. Tupac nie mógł dłużej znieść widoku matki pod wpływem narkotyków, więc postanowił wyprowadzić się z domu. Interującym staje się fakt, iż jego matka i ciotka były w przeszłości bardzo aktywnymi członkiniami Czarnych Patner, czyli radykalnej amerykańskiej organizacji politycznej utworzonej w celu ochrony czarnej mniejszości w Stanach, która walczyła o prawa afroamerykanów. Sam Shakur jako nastolatek, gdy mieszkał w Baltimore, dołączył do Baltimore Young Communist League.

W jego twórczości można znaleźć wiele odniesień do polityki. Jego utwór „Changes“ był nominowany do nagrody Grammy Awards w 2000 roku w kategorii najlepsza piosenka hip-hopowa. Nawiązuje ona także do Hueya Newtona, który był współzałożycielem ruchu oporu Afroamerykantów, Partii Czarnych Panter.

Rap w ten sposób zyskał popularność, która widać było w gorących debatach publicznych, które miały za zadanie stłumić wszelkie ruchy Afroamerykańskie. Kontrowersyjne informacje zawarte w tekstach raperów budziły niezadowolenie wśród polityków, przywódców religijnych, rasowych grup równości oraz feministek [5]. Działacze polityczni potępiali tę muzykę, a niektórzy próbowali odciąć amerykańskie społeczeństwo od tego ruchu. W wyniku tego muzyka została ocenzurowana i zakazana w stacjach radiowych. Koncerty były często odwołane, sprzedaż płyt była traktowana jako przestępstwo, a wytwórnie i raperów pozywano do sądu [5].

Kontrowersje wokół rapu stały się bardzo kuszącym przedmiotem badań naukowych. Amerykańscy naukowcy badali ten gatunek muzyczny od momentu kiedy stał się popularny. W 1990 roku tacy badacze jak *Bakari Kitwana*, *Tricia Rose*, *Robin Kelly*, *Michael Eric Dylson*, *Nelson George* i *Todd Boyd* wydali kilkanaście książek i artykułów o rapie. Badania naukowe generalnie opierały się na zatwierdzeniu, bądź obaleniu wartości kulturowych i politycznych w muzyce [6]. Niektórzy z badaczy próbowali w swoich publikacjach przeciwdziałać negatywnemu wydzwiękowi wobec rapu, który funkcjonował w społeczeństwie, inni zaś próbowali zweryfikować czy rap miał szkodliwy wpływ na społeczeństwo Amerykańskie i Afroamerykańskie [7]. Socjologiczne, kulturalne i historyczne metody badawcze zostały połączone w celu zbadania zakorzenienia rapu w ubogich czarnych społecznościach i w kulturze afroamerykańskiej. Badaczki takie jak

Tricia Rose i Eithne Quinn szczegółowo zbadały politykę gangsta rapu i innych podgatunków w odniesieniu do kobiet (raperek).

Zamierzeniem tej muzyki jest negacja władzy i głównego nurtu polityki. Czy zatem zasadne jest mówienie o raperach w kontekście lidera politycznego? Takie twierdzenie jest jak najbardziej słuszne. Raperzy wywierali ogromny wpływ przez swoją twórczość na Afroamerykańską społeczność. Tak samo jak większość czarnoskórego społeczeństwa byli oni upokarzani przez białą Amerykę. Właśnie był czynnik, który ich scalał. To sprawiało, że w ich oczach byli po prostu wiarygodni, ponieważ przeszli to samo co oni. Słowa swojego muzycznego idola, były szczególnie dla młodego pokolenia bardzo wartościowe. Nie były to puste słowa polityków, którzy dla osiągnięcia wymarzonych punktów procentowych byli w stanie wiele powiedzieć, nawet jeżeli miało to niewiele wspólnego z prawdą. Dla nich były to słowa ludzi z którymi łączyła ich szczególna więź, słowa którym mogli zaufać. Upokarzanie przez amerykańców w określony sposób przykładem może być:

- niedopuszczanie społeczności afroamerykańskiej do rejestracji w dniu wyborów,
- Segregacja w szkołach, przekonanie wśród białych, że czarnoskóry sąsiad obniża wartość nieruchomości,
- dyskryminacja w transporcie, oddzielanie białych od czarnych,
- Służba zdrowia, segregacja konsumpcyjna, która polegała na oddzielaniu klientów różnych ras.

Są to straszne przykłady z historii traktowania społeczności afroamerykańskiej. Właśnie to było tematem utworów w których raperzy nakreślali swoje bolesne przeżycia, otwarcie mówiąc na ten temat. Właśnie przez twórczość pokazywali swojej społeczności, jak i całemu światu, iż nie godzą się na takie traktowanie siebie, oraz całej swojej społeczności. Udowadniali, że nikt na ziemi nie zasługuje na takie zachowanie, w szczególności człowiek. Dzięki temu byli bardzo wiarygodni w oczach społeczeństwa i wzbudzali zaufanie, którego nie miała chociażby policja amerykańska. Takie działania między innymi doprowadziły do narodzenia się oddolnej, powolnej rewolucji całego społeczeństwa amerykańskiego. Poprzez proces przenikania wybitnych i zdolnych liderów w muzyce do społeczeństwa, przeniknęli tym samym do establishmentu i klasy średniej [8]. Lider polityczny w tym przypadku – artysta wytwarzał specjalną więź z odbiorcą i właśnie w taki sposób nawiązywał relacje,

dzięki którym mógł wpływać na poglądy i odczucia swoich odbiorców. Muzyka była również inspiracją dla liderów politycznych czarnych społeczności.

Przykłady raperów zaangażowanych w politykę ze szczególnym uwzględnieniem zespołu Public Enemy

Public Enemy to najbardziej znaczący zespół dla gatunku muzycznego jakim jest rap. Pierwsza płyta zespołu była zapowiedzią przełomu który dokonał się już po drugiej płycie – „It Takes A Nation Of Millions To Hold Us Back“, która została wydana w 1989 roku. Chuck D – czyli lider zespołu, jako jeden z pierwszych z raperów bardzo odważnie mówił w swoich tekstach o polityce i sytuacji młodych Afroamerykanów. Za tragiczną sytuację czarnoskórych młodych ludzi obwiniał rząd, który według nich nie angażował się w jakiegokolwiek działania, aby pomóc czarnoskórej społeczności w przezwyciężeniu trudnej sytuacji. W swoim radykalizmie, czasami posuwał się do rasizmu zwłaszcza w tekstach w których odsłaniał społeczeństwo Afroamerykańskie. Ludzie o innym kolorze skóry byli traktowani jako obywatele drugiej kategorii zawsze mieli utrudniony dostęp do podstawowych swobód obywatelskich. Mieli trudności z łatwym dostępem do edukacji, mieszkań czy pracy. Cały system na każdym kroku informował o ich „gorszej“ rasie. W restauracjach nie obsługiwano czarnych Amerykanów. Nie mogli oni także korzystać z taksówek. Na ulicach instalowano oddzielne krany dla obu ras. Prawo pozwalało na odmówienie zatrudnienia człowieka ze względu na jego kolor skóry. Takie życie nie należało do najłatwiejszych. Prowadziło to do buntu i głośnego artykułowania swoich potrzeby. Afroamerykanie, którzy nie mieli na tyle siły przebicia, nie mieli kontaktów wśród polityków, znaleźli swój własny sposób na dotarcie do społeczności. Tym sposobem była właśnie muzyka, poprzez którą wyrażali swoje niezadowolenie względem życia. W ten sposób dotarli do całej rzeszy odbiorców, którzy zaczęli być bardziej wrażliwi na problemy Afroamerykanów. Sam Martin Luther King był wiernym słuchaczem jazzu. Jazzu, z którego między innymi wyrosła cała kultura hip-hopu.

Uwarunkowania wewnętrzne i zewnętrzne muzyki

Muzykę możemy podzielić na dwie kategorie: zalety wewnętrzne i zewnętrzne. Pierwsza kategoria będzie obejmować, przede wszystkim, wyznaczniki formalne związane z konstrukcją utworów, sprawiające że forma rapowego przekazu jest chętnie wykorzystywana w agitacji i walce politycznej. Według Marka Jezińskiego uwarunkowania wewnętrzne to zatem:

- wyznaczniki formalne (poetyka muzyki)
- cechy strukturalne przekazu muzyki

Do drugiej kategorii będą należeć uwarunkowania kontekstowe, związane z odbiorem muzyki przez odbiorców, zwłaszcza tych, którzy poszukują w tekstach programu politycznego.

Uwarunkowania zewnętrzne to:

- kontekst polityczno-kulturowy
- medializacja polityki
- muzyka jako narzędzie marketingu politycznego
- muzyka jako manifest pokoleniowy

Analizując piosenkę, bo o tej formie ekspresji muzyki będzie mowa, jako wytwór artysty możemy określić poszczególne wyznaczniki formalne. Sprawiają one, że jest formą akceptowaną przez szerokie grono odbiorców, atrakcyjną i niejako naturalną w omawianym kontekście. W przypadku muzyki, która ma zabarwienie manifestu politycznego, której to zadaniem staje się aktywizacja postaw i pobudzenie odbiorcy do działania, tekst piosenki pełni funkcję nie tylko reprezentatywno-informacyjną, jak twierdzi Jeziński, ale także organizacyjną i integrującą. To właśnie ten manifest polityczny jest nośnikiem wszelkich idei, dlatego też to na tekst utworu właśnie odbiorca zwraca szczególną uwagę, zapamiętuje go i zajmując stanowisko wobec przedstawianego w nim problemu. Tekst politycznie zaangażowany ogniskuje się zazwyczaj na dwojakich problemach:

- bieżących wydarzeniach politycznych
- uniwersalizujących uogólnieniach - np: walka o prawa człowieka (tak jak w przypadku gangsta rapu w latach 60. XXw.), krytyka systemu politycznego, walka z patriachatem, walka z ogólnoprzyjętymi stereotypami.

Ułatwienie przekazu, w tym przypadku utworu muzycznego czyni go bardziej atrakcyjnym pod wieloma względami. W trakcie kampanii wyborczej, docieramy do większej liczby słuchaczy za pomocą medium, które stało się nieodłącznym elementem codziennego życia. Jeziński słusznie przypomina, że- piosenki które emitowane są w radiu i telewizji towarzyszą nam w każdej chwili. Dodatkowo można napotkać współczesne zjawisko określane jako medializacja polityki, a więc wkraczanie polityki w obszar kultury popularnej, masowej. Autorzy komunikatu politycznego, chcąc by dotarł on do szerokich mas odbiorców, muszą przyjąć reguły gry i wzorce zachowań panujące na rynku medialnym, poprzez dostosowanie swój przekaz do wymogów mainstreamu. Jest to konsekwencją dyktatu mediów nad kulturą danego społeczeństwa oraz wszechobecności przekazyńców elektronicznych. Milcząco zakładana reguła, że jeżeli coś nie istnieje jako odrębny fakt w rzeczywistości,

nie ma tu przełożenie na zachowania polityków i profesjonalistów kreujących ich wizerunek [9].

Podsumowanie

Czas od lat 60. do 90. XX wieku to niewątpliwie bardzo interesujący okres w historii Stanów Zjednoczonych. Rap, jako gatunek muzyczny to z całą pewnością muzyka społecznie zaangażowana.. Niestety w Polsce ciągle brakuje literatury w tym temacie, więc w artykule głównie posługiwano się źródłami amerykańskimi. Jest on tylko wprowadzeniem do tematu i myślę, że warto bardziej zagłębić się w temat polityczności muzyki w odniesieniu do różnego aspektu czasowego. W artykule głównie analizowany był rap, ale jest wiele przykładów w innych gatunkach na upolitycznienie piosenek, chociażby patrząc na muzykę rockową, która jest postrzegana jako wyraz buntu na całym świecie.

Społeczeństwo Afroamerykańskie było traktowane przez władze skandalicznie i miejmy nadzieję, że już nigdy nie będziemy musieli być świadkami takiego zachowania. Narusza to wszelkie zasady moralne. Nikt nie powinien być oceniany poprzez swój kolor skóry, poglądy czy orientacje seksualną. Czy artysta może swoim tekstem nawoływać do rewolucji? Na pewno może zaprezentować swój pogląd na daną sprawę, może spróbować przekonać słuchacza do swojego punktu widzenia. Faktem jest, iż artysta – raper to zdecydowanie ktoś, kto ma jasno wyrażone poglądy i nie boi się ich wyrażać w swojej twórczości. Z całą pewnością można go nazwać artystą społecznie zaangażowanym.

Bibliography

1. M. Jeziński, Muzyka jak wehikuł idologiczny, Toruń 2011
2. Charise Cheney, Representin' God: Rap, Religion and the Politics of a Culture, źródło internetowe, 20.06.2017, <https://www.princeton.edu/~jweisenf/northstar/volume3/cheney.html>
3. Czynny w latach 50. i 60. XX w. ruch społeczny, dążący metodami pokojowymi do zniesienia segregacji rasowej w Stanach Zjednoczonych.
4. R. Miszczak, A. Cała, Beaty, Rymy, Życie – Leksykon muzyki hip-hop, Warszawa 2005, s. 12.
5. B.E. Lawson, Microphone Commandos: Rap Music and Political Philosophy, źródło internetowe. s. 8. <https://philpapers.org/rec/LAWMCR-2>
6. M. Sullivan, African-American music as rebellion: From slavesong to hip-hop, źródło internetowe, s. 19.

7. A.D. Farr, The socio-political influence of rap music as poetry in the urban community, źródło internetowe. s. 27.
8. F. Pierzchalski, Nina Simone - Gniew i duma jako narzędzie walki z rasizmem, w: Sztuka i polityka. Muzyka popularna, pod red. M. Jezińskiego, Ł. Wojtkowskiego, Toruń, 2012, s. 5.
9. M. Jeziński, Muzyka jak wehikuł ideologiczny

omaszewicz, Institute of Political Science, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego, Street. Fr.. J. Poniatowskiego 12, 85-671 Bydgoszcz.

Abstract:

Article I show the complex relationship between politics and music. Showing what role music plays in political life .. In this article we will find out why the genre is rap which is seen as a form of contestation, who is the representative of this music and what induce artists to engage in this genre. We will find out whether the artist can influence through his work on society and whether it can persuade listeners to revolution.

Keywords: music, rap, defiance, rebellion, culture, African-Americans, revolution

Introduction

60 years of the twentieth century have gone down in US history as the time in which slowly began to disclose various movements, particularly in academia. This wave of rebellion had many elements in common with the protests in other countries, where even the community demonstrated against the Vietnam War, where American forces numbered half a million soldiers.

In the 60s of the twentieth century there was total diversity when it comes to the environment, they have decided to clearly express their opposition to the widely understood establishment. Could be observed hippie movement, feminist and student. In this article, the problem will be touched by the black community, which was described in most years has been exposed. Some researchers say that the fight The black community in the United States was evident already in the 50s. An example of such activity shall Rose Parks, the woman thanks to which began to speak about racial segregation among Americans. Rosa was an African-American, an activist for human rights. Considered one of the symbols of the fight against segregation through

refusal to leave her seat on a bus to a white passenger. As we know, in accordance with applicable law, a certain number of rows of seats from the front of the bus, was reserved for the white community. Rosa was the only one, opposed the law, and from that time began to be recognized as a symbol of the fight against segregation.

The aim of this article is to show the close relationship between politics and music. The author intends to show the potential that lies in the work of African-American 60s and prove the hypothesis that rap is music, through which the black community expressed their displeasure terms of progressive racial segregation. The author will analyze the most important artists of gangsta rap and discuss examples of creativity in relation to a complex socio-political situation. Referring to racism, which experienced African American community. The main research question relates to the issue of whether the artist can persuade the public to revolution? whether it can be regarded as a political leader? who in fact was a rapper in the 60's and if we talk about the culture of hip-hop culture as a politically engaged?

Is the music plays a special role in the political life?

The combination of music and ideology is a combination of obvious. Since the pending battle for political position can already see the compounds of politics, or ideology of the same music. Music served as a symbolic orchestration and maintain the social status of people with power, authority, prestige or above-average material resources [1]. Even today you can easily notice that politicians are willing to reach to a variety of musical forms, to make their message more vivid ideological, understandable, more interesting, and therefore more palatable to the ludic and the broad masses of the political audience. On the other hand, we often have to deal with the phenomenon when the artist I refer to the specific programs in their ideological work. In the United States we have many artists who are doing it. The fight for the rights of national minorities was one of the most popular topics by rappers. Even the visual area, or album art, or images thrown on the social networking sites, mainly tweeter I mean that in the United States enjoys greater popularity than in Poland. Photos added on social networks very often refer to the policy. An example is Big Boi, which is Antwan Patton - American rapper and music producer, who, together with the 3000 Andree form duo OutKast. In the last election campaign for President of the United States on its board on facebook she published a picture of Bernie Sanders, who was the democratic candidate fighting for the presidential nomination with Hilary Clinton. It was a clear signal that political force supports the rapper.

Rap music as an element of the whole culture of hip-hop is often used as an ideological message of the artist. Rap is the music, which is often associated with rebellious character,

contestation of the reality, which is largely true. Rap music is not easy to take, but apparently always emotionally charged, equipped with content that are designed to induce certain emotions in people. Rap as one of the pillars of hip-hop is a cultural phenomenon that often, as mentioned above, is to express rebellion against authority. Music in this case is a sign of disagreement with the existing forms prevailing in mainstream and ways of promoting this art, its transmission to the masses. Marek Jeziński rightly observes, that the role of music in political leadership seeks to take action in favor of democracy and criticism of the reigning political system, society and economy, manifested as appearing in various postulates of alternative ways of production and distribution of cultural goods, which is primarily attempts to reorganize the functioning of the music market, so make records of their promotion, concert activities. Music can also have power over the individual, which results from the classical Cartesian dualism of "mind-body" by typing in the aspects of the control of the individual, society, the dominance of political or ideological. These are issues on the one hand, the ideology, the other - the flesh of man, manifested in the creation of artistic performers of music, for example, by: transgressions of gender roles,

Rap as a form of expression of rebellion against authority. Is the artist can be a political leader?

Music and politics have always been inextricably linked. Music is often used to express political identity, as the voice of protest and articulation. At the same time can be seen as a threat to society, because often undermines the "correct" political life and traditional values [2]. The public discussion about what genre is rap in the United States is very popular. It is this genre of music often reflects the social and political divisions. Echoes of music to the public are present in every age, public reaction to this type of music is inevitable. As a result, a closer look at the behavior of people and their reactions to the music, can provide a whole new perspective on the functioning of policy, values and social tensions that exist at the present time.

Is the artist can be a political leader? Can definitely be the driving force of change and can mobilize action to a broad audience.

Rap was the product of shifting attitudes and political reforms that took place in the 70s of the twentieth century in the United States of up to 80 years after the American Civil Right Movement [3]. climate in the USA was neoconservative. As part of the Reagan presidency i Busha America was zidualizowana. Social services have been reduced, and capitalism and individual enrichment has gained a whole new meaning. The political climate in America adversely affected the industrial cities such as Los Angeles, Chicago, or New York

Philadelphia. These areas were inhabited by poor African-American and Latino community. The combination of federal neglect and increased police patrols in these communities informed about the complex relationship between residents, authorities and the social mainstream. This is how gangsta rap was born, that came out of this area in the late 1980s. Music lyrically and stylistically expressed painfully aware of race and class differences that existed in American society during this period.

One of the rappers who in their texts described the complex relationship between African Americans and the police was KRS-One, which is known primarily from the fact that the way you convey your texts is similar to a sermon or a lecture at the university [4]. Therefore He is called by listeners of rap teacher. Topics that moves affect various subjects are most often the violence, which are affected by the black community in the United States, police brutality, identity and history of African American education system. KRS-One rather Lawrence Krishna Parker is considered to be one of the precursors gansta rap. In his song "Sound Of Da Police" I convey a clear message of how the police treat the black community and what is expected from the treatment of blacks.

Significant in the 80s of the twentieth century was a group Grandmaster Flash and The Furious Five, Which also smuggled in their texts about life in metropolitan dark black ghetto minorities [4]. The song "The Message" was one of the few tracks that then provide the recipient lyrical social commentary. It showed a young hard life in the African-American community. Chuck D, the leader of Grandmaster Flash and The Five Fourious is one of the greatest artists in the history of political rap. Group in addition to a rich text message also had to offer strong voices and formidable technique rhyming, which further reinforce the strength of its contents. Unfortunately, despite attempts to sustain their works in the next decade by artists such as Brand Nubian, Paris, Poor Righteous Teachers, and X-Clan, and in recent years, Dead Prez and Immortal Technique, rap of a socio-political never achieved such popularity as in the late 80s and early 90s, when he appeared debuts of these formations. However, it is not included in "The Message" message, if not a warning: "Do not push me, cause I'm close to the edge, I'm trying not to lose my head" shocked and White America - this time not joking - it terrified. It happened because of the group Public Enemy. And it has not been badly - Black Panthers rap called for revolution, and was accompanied by the transfer - further exacerbating it - just as revolutionary and aggressive music. And at the same time - the music is still the most music, and thus that reaches into places previously unimaginable (hip-hop is at that time already a global phenomenon,

Another important for this genre artist who etched in the history of hip-hop is 2Pac, the Tupac Amaru Shakur. He was not only a musician, but also a social activist. He was interested in the problems of his community and never was left indifferent to the suffering of his black brothers. Amur as a little boy already showed artistic talent, he attended a theater group where as 3-year-old made his debut on the stage. He studied ballet, drama and poetry. His family later had serious problems with the law. Stepfather Mutulu Shakur was sentenced to 60 years in prison for participating in the attack, and his mother fell into drug addiction. Tupac could no longer bear the sight of a mother drug intoxicated, so he decided to leave home. It is interesting that, that his mother and aunt were very active in the past partnerwish The members of the Black, the radical American political organization set up to protect the black minority in the United States, which fought for the rights of African Americans. Shakur himself as a teenager, when he lived in Baltimore Balitmore joined the Young Communist League.

In his work you can find a lot of references to politics. His song "Changes" was nominated for a Grammy Award in 2000 for best hip-hop song. It also refers to Huey Newton, who was a co-founder of the resistance movement African-American, the Black Panther Party.

Rap thus gained popularity, which expressed itself in hot public debates, which were intended to suppress any Afro-American movements. Controversial information contained in the texts rappers aroused dissatisfaction among politicians, religious leaders, racial equality and feminist groups [5]. Political activists condemned the music, and some have tried to cut off American society completely from the movement. As a result, the music was censored and banned radio stations. Concerts were canceled or very heavily guarded, CD sales was treated as a crime, and record companies and rappers were taken to court. [5]

Controversy over rap became very tempting subject of scientific research. American scientists have studied the genre from the moment they became popular. In 1990, researchers such as Bakari Kitwana, Tricia Rose, Robin Kelly, Michael Eric Dylson, Nelson George and Todd Boyd wrote several books and articles on rap. Research generally based on the approval, or the overthrow of the political and cultural values in the music [6]. Some researchers have tried in their publications to counteract the negative taste rap, which functioned in the society, while others tried to verify that rap had a detrimental effect on society and Afro-American [7]. sociological Cultural and historical research methods were combined to investigate the roots of rap in poor black communities and Afro-American culture. Researchers such as Tricia Rose and Eithne Quinn examined in detail the policy gangsta rap and other subspecies of this genre for women.

To understand how rap has changed American society must first time. Music design is the negation of authority and mainstream politics. Is, therefore, it is reasonable to talk about rappers in the context of a political leader? This statement is completely accurate. Rappers exerted enormous influence through his work on the African American community. Like most of black society, they were "humiliated" by the White America, just that it was a factor in their scal. This meant that in their eyes they were just credible, because it underwent the same as they were. Words of his musical idol, were especially for the young generation very valuable. These were not empty words of politicians who for achieving ideal percentage points were able to say much, even if it had little to do with the truth. For them were the words of the people with whom they shared a special bond, which words can trust. Humiliation by the Americans in a certain way which even preventing the Afro-American community to register on election day, the obligation to provide two guarantors black citizens Caucasians, blackmail workers (through threats of job loss as a result of efforts to exercise the right to vote). Segregation in schools, the belief among white, black neighbor that lowers the value of the property, discrimination in transport, separating whites from blacks. Healthcare, consumer segregation, which consisted of separating customers of different races. These are terrible examples from the history of the African-American community was treated by whites. Just about rappers wrote their songs, outlines their painful experiences, they spoke openly about this. They shed their emotions on a piece of paper. That work showed by their community and to the whole world that it does not agree to such treatment themselves, and all their black brothers. They are proving that no one on earth deserves such behavior, in particular a human being. Thanks were very credible in the eyes of society and inspires confidence, which was not even an American police. Such actions, among others, led to the birth of a grassroots, slow revolution of the whole of American society. Through the process of outstanding penetration and capable leaders in the music to the public, thereby penetrated establishment and the middle class [8]. Political leader, in this case - the artist produced a special bond with the customer and in this manner reached relationships where he could influence the views and feelings of his audience. Music was also the inspiration for the political leaders of the black community.

Examples of rappers involved in politics with special emphasis on the band Public Enemy

Public Enemy is the most important band for the genre of music that is rap. The first album of the band was announced a breakthrough which has already made a second album - "It Takes A Nation Of Millions To Hold Us Back", which was released in 1989, Chuck D - the team

leader, as one of the first of rappers very courageously spoke in their texts about politics and the situation of young African Americans. Tragic situations for young black people blamed the government, which they did not engage in any action to help The black community to overcome a difficult situation. In his radicalism, sometimes she moved to racism, especially in texts which revealed

Afro-American society, looking at the course of history was treated outrageously. People of color were treated as second-class citizens always have limited access to basic civil liberties. They had difficulty with easy access to education, housing or work. The entire system every step of informing them of his "inferior" race. In restaurants, black Americans were not served, some taxis were operating non-African Americans. On the streets of taps installed for both races. The law allowed a man to deny employment because of his skin color. Such a life is not easy. The community had the right to rebel and loudly articulate your needs. Black Americans, who did not have enough clout, they had contacts among politicians, They found their own way to reach the community. In this way it was just the music, through which articles their dissatisfaction with respect to life. In this way, they reached the entire audience, who began to be more sensitive to the problems of African Americans. Martin Luther King was a faithful listener of jazz. Jazz, from which among other things has grown the whole culture of hip-hop - the roots of black music. Maybe Martin Luther King and Malcolm X also would listen to rap?

considerations Internal and external music

The music can be presented in two categories, namely the advantages of internal and external. The first category will include, first of all, the formal determinants relating to the construction works, making rap form of communication is willingly used in the agitation and political struggle. According to Mark Jeziński internal conditions is thus:

formal determinants (poetics of music)

structural features music media

The second category will include contextual factors associated with the receipt music by customers, especially those who are seeking political program in the texts. External factors are:

political and cultural context

medialisation policy

music as a tool of political marketing

music as a generational manifesto

Analyzing the song, because this form of musical expression will be discussed, as the product of an artist he has a certain formal determinants. These determinants that make it a form acceptable by a wide audience, attractive and somewhat natural in this context. In the case of music, which has a color political manifesto, which is such that most interested us, the music, which is the task becomes activation of attitudes and stimulating the recipient to act, the text of the song serves as not only a representative and informative, he says Jeziński, but also organizational and integrating. It is this political manifesto is a carrier of any idea why it was the recipient of the text of the song draws attention, remembers it and take a stand against the adjusting of the problem. the twofold problem:

current political events

universalizing generalizations - eg: the struggle for human rights (as in the case of gangsta rap in the 60s XX century.), the criticism of the political system, the fight against patriarchy, combating stereotypes conventional ideals.

Facilitate communication, in this case a piece of music makes it more attractive in many ways, it is worth paying attention to communication. If during the election campaign, to reach more listeners using a medium that has become an integral part of everyday life. Jeziński rightly points out that- songs that are broadcast on radio and television accompany us at any time, you can also encounter contemporary phenomenon known as medialisation policy, and thus encroachment policy in the area of popular culture, mass. Stepping into the mainstream. The authors of a political statement, trying to reach the broad masses of consumers, must adopt rules of the game and behavioral patterns prevailing in the media market, and therefore adapt their message to the requirements of the mainstream. This is a consequence of the media dictate the culture of a society and the ubiquity of electronic relays. Tacitly assumed the rule that if something does not exist as a separate fact in reality, there is no impact on the behavior of politicians and professionals who create their image [9].

Summary

The time from the 60s to the 90s is undoubtedly a very interesting period in the history of the United States. Rap as a genre is certainly socially engaged music. Examples of songs and their lyrics contained in the article are only a small part of the work of rappers who through music expressed their discontent in those years. Unfortunately, Poland is still missing literature in this topic, so in the article used a mostly American sources. It is only an introduction to the subject and think it is worth more to explore about politics in music as

such in relation to various aspects of the time. The article was analyzed mainly rap as a genre, but there are many examples in other genres on the politicization of the songs, even looking at the rock music,

Afro-American society was outrageously treated by the authorities and we hope that we will never have to witness such behavior towards others. This violates all moral principles. No one should be judged by their skin color, beliefs or sexual orientation. Is the artist can text their call for revolution? Certainly can present its views on the matter, may try to convince the listener to his point of view. The fact is that the artist - rapper is definitely someone who has clearly expressed views and not afraid to express them in their work, and so is socially committed artist.

Bibliography

1. M. Jeziński, Music as a vehicle idologiczny, Torun 2011
2. Charise Cheney, Representin 'God: Rap and Religion and the Politics of Culture, Internet resource, 20.06.2017, <https://www.princeton.edu/~jweisenf/northstar/volume3/cheney.html>
3. Active in the 50s and 60s the twentieth century. social movement seeking peaceful means to the abolition of racial segregation in the United States.
4. R. Miszczak, A. whole, Beata, rhymes, life - Lexicon hip-hop music, Warsaw 2005, p. 12.
5. BE Lawson Microphone Commandos: Rap Music and Political Philosophy, Internet resource. s. 8. <https://philpapers.org/rec/LAWMCR-2>
6. M. Sullivan, African-American music as rebellion: From slavesong is hip-hop, the source of Internet, p. 19.
7. AD Farr, The socio-political influence of rap music as poetry in the urban community, the source ofa Internet. pp. 27.
8. F. Pierzchalski, Nina Simone - Anger and pride as a tool to combat racism, in art and politics. Popular music, ed. M. Jezińskiego, L. Wojtkowski, Torun, 2012, p. 5.
9. M. Jeziński, Music as a vehicle ideology